

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 138

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 23 februarie 2026

SUMAR

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 585 din 11 noiembrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 364 alin. (4) teza finală, cu referire la sintagma „*în prezența apărătorului [...] din oficiu*”, precum și ale art. 404 alin. (7), cu referire la sintagma „*pronunțarea s-a făcut în ședință publică*”, din Codul de procedură penală 2–4

ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

Sentința nr. 20 din 23 februarie 2024 a Curții de Apel Brașov —
Secția contencios administrativ și fiscal 5–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 585

din 11 noiembrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 364 alin. (4) teza finală, cu referire la sintagma „în prezența apărătorului [...] din oficiu”, precum și ale art. 404 alin. (7), cu referire la sintagma „pronunțarea s-a făcut în ședință publică”, din Codul de procedură penală

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliora	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Nelu Bocancia	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 364 alin. (4) teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Nistor în Dosarul nr. 29.783/325/2019 al Tribunalului Timiș — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 985D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că dispozițiile criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia penală nr. 139/CONT din 28 ianuarie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 29.783/325/2019, **Tribunalul Timiș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 364 alin. (4) teza a doua din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Vasile Nistor într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate de acesta împotriva încheierii pronunțate de judecătorul de cameră preliminară.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 364 alin. (4) teza finală, cu referire la sintagma „în prezența apărătorului [...] din oficiu”, din Codul de procedură penală, se susține că acestea sunt neconstituționale dacă se interpretează că prezența apărătorului din oficiu alături de deținut la locul de detenție nu este obligatorie.** Totodată, se susține că dispozițiile criticate sunt lipsite de claritate și previzibilitate, nefiind corelate cu dispozițiile art. 90 și 91 din Codul de procedură penală. Arată că, potrivit dispozițiilor constituționale ale art. 24 și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale,

instanța de judecată are obligația pozitivă de a asigura deținutului o apărare efectivă. Or, asigurarea unui avocat din oficiu nu presupune doar prezența acestuia în fața instanței, ci și obligația instanței de a verifica dacă acesta a luat legătura cu deținutul și dacă are posibilitatea să asigure o apărare eficientă.

6. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404 alin. (7), cu privire la sintagma „pronunțarea s-a făcut în ședință publică”, din Codul de procedură penală, autorul susține că dispozițiile criticate constituie norma generală care ar trebui să se aplice inclusiv încheierilor din camera preliminară, ceea ce ar presupune ca și dispozitivul acestor hotărâri să cuprindă mențiunea „pronunțarea s-a făcut în ședință publică”. Autorul excepției susține că în cuprinsul dispozițiilor procesual penale nu există referiri la mențiunea că pronunțarea s-a făcut în camera de consiliu, deși această mențiune ar trebui să fie obligatorie în cazul încheierilor pronunțate în camera preliminară, sub acest aspect existând un vid legislativ.

7. **Tribunalul Timiș — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 364 alin. (4) teza finală din Codul de procedură penală este întemeiată, câtă vreme dispozițiile criticate nu reglementează situația în care persoana încarcerată nu este prezentă în ședința de judecată, fiind audiată prin videoconferință, iar apărătorul se află la sediul instanței. Susține că imposibilitatea deținutului de a lua legătura în mod direct cu apărătorul determină o apărare formală, neconfidențială, care nu asigură respectarea dreptului la apărare. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404 alin. (7) din Codul de procedură penală, apreciază că dispozițiile criticate au legătură cu soluționarea cauzei, dar, prin raportare la susținerile autorului, acestea nu sunt în contradicție cu dispozițiile art. 345-347 din Codul de procedură penală și nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate,

raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit actului de sesizare, dispozițiile art. 364 alin. (4) teza a doua din Codul de procedură penală. Deși a fost sesizată de către instanța de judecată (prin dispozitivul deciziei de sesizare) doar cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 364 alin. (4) teza a doua din Codul de procedură penală, Curtea se va pronunța și cu privire la art. 404 alin. (7) din Codul de procedură penală, dar cu care nu a fost sesizată, având în vedere că instanța judecătorească, dintr-o posibilă eroare materială, nu a sesizat instanța constituțională, prin dispozitiv, cu soluționarea acesteia, cu toate că în considerentele actului de sesizare a stabilit legătura acestora cu soluționarea cauzei în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate. Totodată, în raport cu motivele de neconstituționalitate formulate de autor prin notele scrise, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, în realitate, dispozițiile art. 364 alin. (4) teza finală, cu referire la sintagma „*în prezența apărătorului [...] din oficiu*”, precum și ale art. 404 alin. (7), cu referire la sintagma „*pronunțarea s-a făcut în ședință publică*”, din Codul de procedură penală. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 364 alin. (4) teza finală: „(4) [...] *În cazul în care inculpatul aflat în stare de deținere a solicitat să fie judecat în lipsă, instanța poate dispune, la cerere sau din oficiu, ca acesta să poată pună concluzii în cadrul dezbaterilor și să i se dea cuvântul prin intermediul videoconferinței, în prezența apărătorului ales sau din oficiu.*”;

— Art. 404 alin. (7): „(7) *Dispozitivul trebuie să cuprindă mențiunea că hotărârea este supusă apelului, cu arătarea termenului în care acesta poate fi exercitat, indicarea datei în care hotărârea a fost pronunțată și a faptului că pronunțarea s-a făcut în ședință publică.*”

12. În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia invocă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, ale art. 16 alin. (1) referitor la principiul egalității în drepturi, ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare, astfel cum acestea sunt interpretate, în temeiul art. 20 alin. (1) din Constituție, și prin prisma exigențelor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, ale art. 126 alin. (2) privind stabilirea prin lege a competenței instanțelor judecătorești și a procedurii de judecată și ale art. 127 privind principiul publicității ședințelor de judecată. Deși nu se invocă în mod expres, din motivarea autorului reiese că acesta critică și dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, din perspectiva calității legii.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea reține că aceasta ridică o problemă de admisibilitate dintr-o dublă perspectivă, și anume din punctul de vedere al legăturii dispozițiilor art. 364 alin. (4) teza finală, cu referire la sintagma „*în prezența apărătorului [...] din oficiu*”, și ale art. 404 alin. (7), cu referire la sintagma „*pronunțarea s-a făcut în ședință publică*”, din Codul de procedură penală cu soluționarea cauzei în care a fost invocată excepția de

neconstituționalitate, precum și din punctul de vedere al limitelor de competență a Curții Constituționale atunci când procedează la soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate. În această situație, Curtea va analiza cu prioritate problema de admisibilitate expres consacrată de dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, respectiv lipsa legăturii dispozițiilor legale criticate cu cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, întrucât, reținerea acesteia constituie un motiv dirimant, cu efect peremptoriu în ceea ce privește analiza celorlalte condiții de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, indiferent de natura acestora, precum și în ceea ce privește analiza pe fond a excepției.

14. Astfel, Curtea observă că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate împotriva încheierii pronunțate de judecătorul de cameră preliminară, în timp ce obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie normele procesual penale ce reglementează faza de judecată a procesului penal. În aceste condiții, Curtea constată că dispozițiile art. 364 alin. (4) teza finală, cu referire la sintagma „*în prezența apărătorului [...] din oficiu*”, și ale art. 404 alin. (7), cu referire la sintagma „*pronunțarea s-a făcut în ședință publică*”, din Codul de procedură penală, care reglementează cu privire la participarea inculpatului la judecată și drepturile acestuia, precum și conținutul dispozitivului hotărârii prin care instanța penală soluționează fondul cauzei nu au legătură cu cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

15. Curtea reține că unul dintre elementele care configurează regimul specific al excepțiilor de neconstituționalitate, condiționând admisibilitatea acestora, este caracterul concret al controlului pe care Curtea îl realizează în această situație, raportat la cauza în care a fost ridicată excepția. Legătura cu soluționarea cauzei presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului (Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014, paragraful 15). Potrivit instanței de contencios constituțional, incidența textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificat, în primul rând, interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat (Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014, paragraful 20). Dacă autorul excepției nu are un interes real, personal în promovarea acesteia, posibila admitere a excepției nu schimbă cu nimic situația acestuia, ci privește numai drepturile altor persoane (Decizia nr. 315 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 24 iulie 2014, paragraful 20). Or, în cazul excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 364 alin. (4) teza finală, cu referire la sintagma „*în prezența apărătorului [...] din oficiu*”, și ale art. 404 alin. (7), cu referire la sintagma „*pronunțarea s-a făcut în ședință publică*”, din Codul de procedură penală nu rezultă o asemenea legătură a textului de lege criticat cu cauza concretă în care excepția de neconstituționalitate a fost ridicată, consecința fiind respingerea

acesteia ca inadmisibilă, în raport cu dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, astfel cum au fost interpretate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

16. În subsidiar, cât privește prezenta excepție de neconstituționalitate, Curtea reține că există o problemă de admisibilitate prin raportare la limitele de competență a Curții Constituționale atunci când procedează la soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate. În acest sens, Curtea observă că motivele de neconstituționalitate privesc, pe de o parte, interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 364 alin. (4) teza finală, cu referire la sintagma „*în prezența apărătorului [...] din oficiu*”, în sensul în care, pe tot parcursul judecării, inculpatul aflat în stare de deținere și care a solicitat să fie judecat în lipsă pune concluzii în cadrul dezbaterilor prin intermediul videoconferinței, în prezența apărătorului din oficiu, aflat alături de deținut, la locul de detenție, iar, pe de altă parte, au în vedere omisiunea reglementării, în cuprinsul încheierilor pronunțate în camera preliminară, a sintagmei „*pronunțarea s-a făcut în ședință publică*”, care se regăsește în conținutul art. 404 alin. (7) din Codul de procedură penală.

17. Curtea reamintește însă că modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor criticate de către organele judiciare, la care face referire autorul excepției și care constituie, în realitate, cauza nemulțumirii acestuia, nu poate constitui motiv de neconstituționalitate a textelor de lege criticate și, prin urmare, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate, ci sunt de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului. A răspunde criticilor autorului excepției în această situație ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

18. Totodată, Curtea constată că soluționarea aspectelor relevante de autor nu țin de competența sa, întrucât implică un act de legiferare, care intră în competența Parlamentului. Așadar, având în vedere art. 61 din Constituție și art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, instanța constituțională nu poate modifica sau completa un text de lege, astfel că, din această perspectivă,

excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 364 alin. (4) teza finală, cu referire la sintagma „*în prezența apărătorului [...] din oficiu*”, și ale art. 404 alin. (7), cu referire la sintagma „*pronunțarea s-a făcut în ședință publică*”, din Codul de procedură penală urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

19. Cât privește invocarea art. 1 alin. (5) din Constituție prin pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 10 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, Curtea reține că, în exercitarea controlului de constituționalitate, instanța constituțională are competența de a se pronunța asupra constituționalității legilor și ordonanțelor criticate prin raportare la dispozițiile sau principiile consacrate de Legea fundamentală, iar nu de a corobora sau corela diverse acte normative ce fac parte din dreptul intern. Cu privire la raportarea de către autorul excepției a dispozițiilor legale criticate la alte prevederi cuprinse în aceeași lege sau într-o altă lege, în jurisprudența sa constantă, Curtea Constituțională a statuat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele, aspect ce conduce, din această perspectivă, la inadmisibilitatea excepției de neconstituționalitate (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 140 din 27 martie 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 701 din 28 iulie 2025, paragraful 37, Decizia nr. 266 din 4 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 6 august 2020, paragraful 18, Decizia nr. 277 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 23 iunie 2015, paragraful 20, Decizia nr. 409 din 3 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 26 august 2014, paragraful 23, și Decizia nr. 343 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 31 octombrie 2013).

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 364 alin. (4) teza finală, cu referire la sintagma „*în prezența apărătorului [...] din oficiu*”, precum și ale art. 404 alin. (7), cu referire la sintagma „*pronunțarea s-a făcut în ședință publică*”, din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Nistor în Dosarul nr. 29.783/325/2019 al Tribunalului Timiș – Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Timiș — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 noiembrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Nelu Bocancia

ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

CURTEA DE APEL BRAȘOV

SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA Nr. 20

Ședința publică din 23 februarie 2024

Dosar nr. 495/64/2023

Completul constituit din:

Președinte: Demis Marius Spărios — judecător

Grefier: Mihaela Furnică

Pentru astăzi este amânată pronunțarea asupra soluționării acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamantii Composesoratul de Pădure Vârghiș, Composesoratul Doboșeni, Composesoratul Satului Tălișoara, Composesoratul Satului Bodoc și Composesoratul Unificat Bixad în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României și accesoriu Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, având ca obiect „anulare act administrativ”.

Dezbaterea a avut loc la data de 15 februarie 2024, în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din aceea zi, care face parte integrantă din prezenta, iar instanța, în condițiile art. 396 alin. (1) din Codul de procedură civilă, a amânat pronunțarea la data de 23 februarie 2024.

În deliberare,

CURTEA,

asupra cauzei deduse judecării, constată următoarele:

I. Cererea de chemare în judecată

La data de 2.10.2023 s-a înregistrat, pe rolul Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal, cererea prin care reclamantii Composesoratul de Pădure Vârghiș, Composesoratul Doboșeni, Composesoratul Satului Tălișoara, Composesoratul Satului Bodoc și Composesoratul Unificat Bixad au solicitat, în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României:

A. anularea parțială a Hotărârii de Guvern nr. 1.370/2022 din 9.11.2022, publicată în Monitorul Oficial nr. 1087 din 10.11.2022, în concret:

1. anularea parțială a articolului 1 din Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, aprobate prin Hotărârea de Guvern nr. 1.370/2022;

2. anularea parțială a art. 4 alin. (3) din normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 privind termenul-limită pentru depunerea cererilor și a documentațiilor și a momentului de la care se calculează acest termen;

3. anularea parțială a titlului din anexa nr. 1 la normele metodologice;

4. anularea parțială a titlului din anexa nr. 2 la normele metodologice;

B. obligarea pârâțului la adoptarea unei hotărâri de Guvern în care să se reflecte efectele juridice ale cererilor de mai sus, în sensul următor:

1. ca efect al anulării parțiale a articolului 1 din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, solicită ca noul conținut al articolului să fie următorul: „Prezentele norme se aplică tuturor proprietarilor de suprafețe de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în

tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții în recoltarea masei lemnoase” sau un conținut echivalent care să reflecte recunoașterea dreptului la compensații tuturor proprietarilor de păduri;

2. ca efect al anulării parțiale a articolului 4 alin. (3) din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, solicită ca noul conținut al articolului să fie următorul: „Cererea de acordare a compensațiilor, însoțită de documentele prevăzute la alin. (2), se depune în termen de maximum 90 de zile, termen care se calculează de la intrarea în vigoare a hotărârii de modificare a normelor metodologice la structura teritorială de specialitate din subordinea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură” sau un conținut echivalent al duratei maxime, dar care să reflecte în substanță exercitarea efectivă a dreptului de a depune cererea de acordare a compensațiilor;

3. ca efect al anulării parțiale a titlului anexei nr. 1 la normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, solicită ca noul conținut al titlului să fie următorul: „Metodologie de calcul pentru plata contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000 pentru proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă” sau un conținut echivalent care să reflecte recunoașterea dreptului la compensații tuturor proprietarilor de păduri;

4. ca efect al anulării parțiale a titlului anexei nr. 2 la normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, solicită ca noul conținut al titlului să fie următorul: „Cerere de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000 pentru proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă” sau un conținut echivalent care să reflecte recunoașterea dreptului la compensații tuturor proprietarilor de păduri;

C. obligarea pârâțului Guvernul României să completeze art. 4 din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022 prin inserarea unui nou alineat, respectiv alin. (4), care să prevadă: „Prin derogare de la dispozițiile alin. (3), proprietarii de păduri care au depus în termen cererea, însoțită de documentația completă prevăzută la alin. (2), nu sunt obligați să mai depună încă o dată cererea și documentația în termenul stipulat la alin. (3), urmând ca acestea să fie verificate de structura teritorială competentă” sau un conținut echivalent care să reflecte/permită valorificarea cererilor și a documentațiilor deja depuse la structura teritorială competentă;

D. stabilirea unui termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii pentru punerea în executare a obligațiilor impuse sub sancțiunea aplicării unei penalități părții obligate în cuantum de 500-1.000 lei pentru fiecare zi de întârziere și a unei amenzi prevăzute la art. 24 alin. (2) din Legea nr. 554/2004;

E. Obligarea pârâtului la plata tuturor cheltuielilor de judecată

Cu titlu prealabil, reclamanții arată că au parcurs procedura administrativă, prin formularea Plângerii prelabile nr. 195/16.05.2023, aceasta fiind înregistrată la pârâtul Guvernul României cu nr. 17/18.142/17.05.2023, la care nu au primit răspuns în termenul de 30 de zile, prevăzut de art. 2 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 554/2004.

Cu privire la starea de fapt, reclamanții menționează că au calitatea de proprietari de terenuri cu vegetație forestieră, situate în arii protejate de tip Natura 2000, încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, fapt care presupune restricții totale/extrem de drastice în recoltarea de masă lemnoasă.

Susțin reclamanții că pârâtul Guvernul României a tergiversat excesiv momentul adoptării normelor metodologice pentru anii 2010-2013, astfel că o parte dintre proprietarii de păduri au luat măsuri prin introducerea de cereri de chemare în judecată prin care să obțină obligarea Guvernului la adoptarea hotărârii pentru perioada anterioară. Demersurile s-au soluționat favorabil pentru proprietari, în sensul că Guvernul a fost obligat de instanțele de judecată la adoptarea unei hotărâri de Guvern pentru aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea masei lemnoase ce nu poate fi recoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru perioada 2010-2013.

Ca urmare a pronunțării de către Înalta Curte de Casație și Justiție a Deciziei nr. 4.596/2020 (prin care a menținut Sentința nr. 302/2018 a Curții de Apel Craiova) în Dosarul nr. 494/54/2017 și a Deciziei nr. 3.701/2021 în Dosarul nr. 214/57/2017, precum și a procedurii de executare silită, derulată în Dosarul nr. 1.335/54/2022, finalizat prin Sentința civilă nr. 311/29.11.2022, Guvernul României a procedat la adoptarea H.G. nr. 1.370/2022 din 9.11.2022 privind aprobarea Normelor metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive pentru anii 2010-2013. Această hotărâre a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 1.087 din 10.11.2022.

Potrivit celor două decizii judecătorești definitive, rezultă că obligarea pârâtului Guvernul României la adoptarea hotărârii nu s-a dispus doar pentru a satisface interesele private ale celor două entități reclamante (Obștea Peștișani și Composesoratul Jina), ci finalitatea acestora constă în adoptarea unui act administrativ cu caracter normativ pentru aprobarea acestor norme metodologice, act administrativ general aplicabil tuturor proprietarilor de păduri. Cu toate acestea, în conținutul articolului 1 din normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 poate fi identificată o diferență între obligația concretă impusă de instanțele de judecată și modalitatea în care Guvernul României a înțeles să reflecte obligația impusă prin cele două hotărâri judecătorești. Prin această modalitate, Guvernul României a deturnat de la scopul și finalitatea obligațiilor impuse de cele două instanțe. Menționează reclamanții că Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal, prin Decizia nr. 3.701/2021, pronunțată în Dosarul nr. 214/57/2017, a obligat Guvernul României la adoptarea H.G. privind aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, în vederea soluționării cererii privind compensațiile aferente perioadei 2010-2013. În concret, obligația ce a fost impusă în sarcina Guvernului a fost aceea de a crea cadrul legal secundar pentru ca toți proprietarii de terenuri cu vegetație forestieră (păduri), care se află sub

imperiu restricțiilor de recoltare, să poată beneficia de compensații, astfel cum prevede Regulamentul UE nr. 1.305/2013, Decizia nr. C (2012) 5.166 final din 19.07.2012, precum și legislația națională — art. 26 alin. (1) din O.U.G. nr. 57/2007, art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008, respectiv art. 5 și 6 din O.G. nr. 14/2010.

Referitor la vătămarea produsă, reclamanții susțin că, în dezacord cu obligația impusă de instanțele de judecată, executivul a procedat la adoptarea defectuoasă a hotărârii de Guvern, în sensul că a restricționat drastic, prin utilizarea unei formulări neconforme, categoria persoanelor vizate, contrar celor două hotărâri judecătorești (titluri executorii). Astfel, deși trebuia utilizată sintagma „proprietarilor de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice”, la art. 1 din normele metodologice se regăsește sintagma „beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice”.

De asemenea, în conținutul anexei nr. 1 — Metodologie și al anexei nr. 2 — Cerere, ambele anexe ale normelor metodologice și parte integrantă din H.G. nr. 1.370/2022, se regăsește sintagma „pentru beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”.

Învederează reclamanții că hotărârea de Guvern la a cărei adoptare a fost obligat pârâtul Guvernul României are natura unui act administrativ normativ (aspect care rezultă și din poziția procesuală a Guvernului exprimată în cele două dosare: nr. 494/54/2017 și nr. 214/57/2017), întrucât aceasta urma să conțină prevederi cu caracter general, impersonale, care să producă efecte juridice *erga omnes*, în concret, care să prevadă condițiile ce trebuie îndeplinite de către orice proprietar de pădure care suferă restricții de natura celor reglementate prin art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008. Contrar dispozițiilor instanței supreme, articolul 1 din normele metodologice limitează drastic categoria persoanelor care pot formula cereri și accesa compensații aferente perioadei 2010-2013 exclusiv la categoria „beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor”. Or, prin această formulare nu se încalcă numai dispoziția instanțelor de judecată, ci și spiritul și litera legii aplicate de acestea [art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008]. Astfel, se observă că nu acesta este sensul dat de cele două hotărâri judecătorești care au fost puse în executare de către pârât.

Susțin reclamanții că, în situația dată, pârâtul Guvernul României, sfidând dispozițiile instanțelor de judecată, a normat cu de la sine putere, dincolo de orice temei legal și factual, stabilind că normele aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 sunt aplicabile doar beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri.

Apreciază reclamanții că aceasta este o discriminare prin raportare la toți ceilalți proprietari de păduri care nu dețin hotărâri judecătorești definitive prin care li s-a statuat dreptul la compensații pentru anii 2010-2013, dar care au aceleași interdicții de recoltare precum cei doi justițiabili care au obținut obligarea Guvernului României la adoptarea hotărârii de Guvern privind aprobarea normelor metodologice. De asemenea, proprietarii de păduri au dreptul la compensații în temeiul legii, motiv pentru care nici nu trebuiau să dețină hotărâri judecătorești care să le statueze acest drept. Au solicitat reclamanții să se observe că în practica administrativă consacrată de adoptare a hotărârilor ce aprobă astfel de norme metodologice, nici anterior perioadei vizate de H.G. nr. 1.370/2022 (H.G. nr. 1.071/2006, H.G. nr. 861/2009, H.G. nr. 447/2017) și nici ulterior acesteia

(proiectul de Guvern pentru perioada 2023-2027, publicat pe site-ul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor), nicio altă hotărâre de Guvern nu a limitat posibilitatea ca toți cei care suferă restricții de natura celor amintite să poată accesa compensațiile, așa cum s-a făcut în mod nelegal prin H.G. nr. 1.370/2022.

În opinia reclamantilor, forma adoptată prin H.G. nr. 1.370/2022 reprezintă o nerespectare a hotărârilor judecătorești pronunțate în contradictoriu cu Guvernul României, prin aceea că pârâțul a schimbat și denaturat categoria persoanelor ce pot obține compensații. Astfel, de la un număr nedeterminat de proprietari de păduri care aveau dreptul să formuleze cerere de acordare a compensațiilor, în mod nelegal și discriminatoriu, prin articolul 1 din norme, această categorie este limitată doar la beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată. În acest sens, în temeiul prevederilor art. 1 alin. (1) și ale art. 2 din Legea nr. 554/2004, reclamantii se consideră vătămați într-un drept, respectiv cel vizând acordarea compensațiilor, precum și în exercitarea dreptului de proprietate.

Cu privire la natura juridică a actului constând în H.G. nr. 1.370/2022, reclamantii arată că o calificare a unui act infralegislativ în una dintre cele două categorii (normativ și individual) se face prin examinarea integrală a conținutului său, prin prisma trăsăturilor fiecăreia din categoriile în discuție (ICCJ — Secția de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 1.718/2013). Prin urmare, un act administrativ este fie normativ, fie individual, în funcție de întinderea efectelor pe care le produce, independent de conținutul unei anexe a celui act. Prin Decizia nr. 3.807/2022, ICCJ a statuat că un act normativ își păstrează caracterul normativ, chiar dacă la data publicării sale ar fi determinabile subiectele de drept cărora urmează să le fie aplicabil, însă rămân nedeterminate toate subiectele de drept care vor resimți efectele pe parcursul activității sale.

Reclamantii apreciază că H.G. nr. 1.370/2022 are caracterul unui act administrativ normativ, pentru că edictează reguli generale care sunt de aplicabilitate repetată tuturor persoanelor care îndeplinesc exigențele sale. În situația dată, H.G. nr. 1.370/2022 a fost adoptată pentru punerea în aplicare a celor două decizii judecătorești indicate, prin mecanismul procedural al art. 24 și 25 din Legea nr. 554/2004 (procedura executării silite), întrucât pârâțul nu a înțeles să execute de bunăvoie această obligație legală pe care o avea încă din anul 2010. Până la adoptarea H.G. nr. 1.370/2022, toate actele normative de aprobare a normelor metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor adoptate anterior au fost materializate prin acte administrative cu caracter normativ (de exemplu: H.G. nr. 1.071/2006, H.G. nr. 861/2009 și H.G. nr. 447/2017).

Având în vedere conținutul normelor metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, reclamantii apreciază că acest act normativ încalcă și principiul ierarhiei actelor juridice, consacrat în art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Având în vedere că pârâțul Guvernul României a adoptat un act administrativ prin nerespectarea prevederilor legale din acte normative cu forță juridică superioară, dar și cu încălcarea dispozițiilor celor două hotărâri judecătorești, reclamantii consideră că au dovedit că există o vătămare, având astfel calitatea de persoane vătămate, cum aceasta este definită de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 554/2004.

Cu privire la petitele din cererea de chemare în judecată, reclamantii învederează că solicită anularea parțială a H.G. nr. 1.370/2022, în sensul anulării parțiale a articolului 1 din Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin

amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, aprobate prin Hotărârea de Guvern nr. 1.370/2022. Astfel, apreciază că este nelegală, contrară prevederilor Legii nr. 46/2008, O.G. nr. 14/2010 și dispoziției celor două hotărâri judecătorești, formularea de la articolul 1 din normele metodologice (precum și din anexele nr. 1 și nr. 2 la normele metodologice).

Mai susțin reclamantii că Guvernul României a alterat conținutul actului administrativ pe care avea obligația să îl adopte, în sensul că în cuprinsul art. 1 din normele metodologice adoptate nu se menționează „pe care proprietarii nu le recoltează”, ci că H.G. „se aplică beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri”, putând fi observată aici o cu totul altă formulare, care este restrictivă față de cea din dispoziția instanțelor. Concluzionează astfel reclamantii că Guvernul a normat cu exces de putere, în sensul prevăzut de art. 2 alin. (1) lit. (n) din Legea nr. 554/2004, vătămându-le dreptul legitim la compensații prevăzut de normele legale în vigoare.

Reclamantii învederează că solicită anularea art. 4 alin. (3) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 privind termenul-limită pentru depunerea cererilor și documentațiilor și a momentului de la care se calculează acest termen, întrucât și acesta este vătămător. Astfel, în opinia reclamantilor, ca urmare a anulării articolului 1 din normele metodologice, se impune anularea și a articolului 4 alin. (3) din acestea, întrucât, în caz contrar, situația proprietarilor de terenuri afectate de restricții ar rămâne neschimbată, aceștia nemaiputând să depună cerere de acordare a compensațiilor.

Susțin reclamantii că sintagma „în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentelor norme” reprezintă un interval de timp care s-a epuizat deja, deoarece H.G. nr. 1.370/2022 a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 1087 din 10.11.2022. Drept urmare, pentru a exista posibilitatea legală și reală ca alți proprietari de păduri afectați în sensul art. 97 alin. (1) lit. b) din Codul silvic să poată formula cereri pentru acordarea compensațiilor pentru perioada 2010-2013, se impune anularea și a acestui text legal, care pune în imposibilitate un potențial solicitant de a se adresa gârzii forestiere cu o astfel de cerere, întrucât aceasta s-ar respinge ca tardiv formulată. Subliniază reclamantii că, pentru a se putea formula o astfel de cerere de acordare a compensațiilor, solicitantul trebuie să anexeze o vastă documentație, iar pentru obținerea tuturor înscrisurilor necesare termenul de 30 de zile este mult prea scurt. Astfel, pentru anul 2017 s-au acordat 90 de zile de la intrarea în vigoare a H.G. nr. 447/2017 (calculat din 6.07.2017), iar pentru anii 2018-2022 inclusiv termenul de depunere era de 6 luni, adică mult mai lung. Prin urmare, ceea ce pârâțul Guvernul României a urmărit prin maniera de reglementare a H.G. nr. 1.370/2022 a fost limitarea drastică a categoriei solicitanților în mod nelegal și, mai mult decât atât, pierderea termenului de depunere a cererilor și documentațiilor, aspecte de neacceptat din partea unei autorități publice, care vine în serviciul cetățenilor.

În privința anulării parțiale a titlului din anexa nr. 1 la normele metodologice, reclamantii susțin că în titlul anexei nr. 1 la norme se utilizează din nou, în mod defectuos, la fel ca în cazul art. 1 la norme, sintagma „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”, care conduce la vătămarea potențialilor solicitanți, întrucât se limitează nelegal și excesiv categoria persoanelor care pot formula cerere de accesare a compensațiilor pentru anii 2010-2013. În locul sintagmei criticate, reclamantii arată că trebuia utilizată următoarea sintagmă: „pentru proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă”; doar în acest fel obligația de adoptare a hotărârii de Guvern privind aprobarea

normelor metodologice pentru anii 2010-2013 este dusă la îndeplinire în mod corespunzător și legal.

Referitor la solicitarea privind anularea parțială a titlului din anexa nr. 2 la normele metodologice, reclamantul arată că, la fel ca în cazul anexei nr. 1 la norme, pârâțul Guvernul României a utilizat în mod defectuos sintagma „pentru beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”. În opinia reclamantilor, această sintagmă a fost inserată în mod nelegal, cu nerespectarea dispozițiilor instanței.

Cu privire la capătul de cerere referitor la obligarea pârâțului la adoptarea unei hotărâri de Guvern în care să se reflecte efectele juridice ale cererilor de mai sus, având în vedere argumentele deja expuse, reclamantul consideră că au dovedit nerespectarea de către Guvernul României a obligației concrete de adoptare a Hotărârii de Guvern nr. 1.370/9.11.2022 impuse de instanțele de judecată, argumente prin care au dovedit și nelegalitatea parțială a prevederilor criticate cuprinse în H.G. nr. 1.370/2022. Susțin reclamantul că maniera în care se reglementează acordarea compensațiilor pentru anii 2010-2013 prin intermediul H.G. nr. 1.370/2022 este parțial nelegală, vătămătoare și discriminatorie în raport cu 99,9% dintre proprietarii de păduri din România.

De asemenea, reclamantul solicită admiterea petiției vizând obligarea pârâțului Guvernul României să completeze art. 4 din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022 prin inserarea unui nou alineat, respectiv alin. (4), care să prevadă „Prin derogare de la dispozițiile alin. (3), proprietarii de păduri care au depus în termen cererea, însoțită de documentația completă prevăzută la alin. (2), nu sunt obligați să mai depună încă o dată cererea și documentația în termenul stipulat la alin. (3), urmând ca acestea să fie verificate de structura teritorială competentă” sau un conținut echivalent care să reflecte/permită valorificarea cererilor și a documentațiilor deja depuse la structura teritorială competentă. Astfel, rațiunea inserării unui nou alineat având conținutul de mai sus, în opinia reclamantilor, este oportună, utilă și necesară, deoarece există numeroși proprietari care au depus în termenul legal prevăzut la art. 4 alin. (3) din normele metodologice cererile și documentația aferentă pentru obținerea compensațiilor aferente anilor 2010-2013, dar cărora le-au fost respinse cererile pe motiv că H.G. nr. 1.370/2022 nu li se aplică.

Menționează reclamantul că pentru operativitatea și efectivitatea, respectiv celeritatea punerii în executare a hotărârii ce urmează să fie pronunțată în cauză, pentru protejarea cât mai completă a drepturilor reclamantilor solicită instanței să dispună stabilirea unui termen de executare de maximum 30 de zile, însoțit de obligarea pârâțului la plata unei penalități de întârziere cuprinse între 500-1.000 lei pentru fiecare zi de întârziere până la executarea integrală a obligației, prevăzută de art. 18 alin. (5) din Legea nr. 554/2004, precum și la plata unei amenzi, prevăzută de art. 18 alin. (6) raportat la art. 24 alin. (2) din aceeași lege.

În drept, reclamantul au invocat aplicabilitatea art. 1, art. 8, art. 18 din Legea nr. 554/2004, art. 194, art. 223 alin. (3), art. 453 din Codul de procedură civilă, precum și celelalte prevederi indicate.

În probațiune, reclamantul au solicitat administrarea probei cu înscrisurile atașate cererii de chemare în judecată.

Cererea de chemare în judecată a fost timbrată cu 150 lei, conform art. 16 alin. (1) din O.U.G. nr. 80/2013.

II. Apărările pârâțului

La data de 3.11.2023, pârâțul Guvernul României, prin Secretariatul General al Guvernului, a depus întâmpinare (f. 80-86 vol. I dosar), prin care a solicitat: anularea cererii de chemare în judecată pentru lipsa taxei judiciare de timbru, pe cale de excepție; respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind lipsită de interes și pentru lipsa calității procesuale active,

pe cale de excepție; admiterea excepției de inadmisibilitate a petiției prin care se solicită obligarea Guvernului la adoptarea unei hotărâri „care să se reflecte efectele juridice” ale cererilor de la punctul B; pe fondul cauzei, respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată; respingerea cheltuielilor de judecată ca neîntemeiate.

Cu privire la anularea cererii de chemare în judecată pentru lipsa taxei judiciare de timbru, pârâțul arată că, raportat la primele două petite ale cererii, constând în solicitare anulare acte administrative, se impune taxarea conform dispozițiilor O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, corelate cu cele ale Codului de procedură civilă. Astfel, în speță sunt aplicabile dispozițiile art. 16 și art. 33 din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, la care fac trimitere prevederile art. 17 alin. (2) din Legea nr. 554/2004. Solicită pârâțul ca instanța, în cazul în care constată neîndeplinirea acestei condiții, să dispună anularea cererii, potrivit dispozițiilor art. 197 din Codul de procedură civilă.

Referitor la excepția lipsei de interes a părților reclamante în promovarea acțiunii și excepția lipsei calității procesuale active a acestora, pârâțul a solicitat să se constate că părțile reclamante nu fac dovada interesului de a promova prezenta cerere de anulare a actului administrativ contestat; pentru a fi parte într-un proces este necesar să fie întrunite nu numai condițiile privind capacitatea și calitatea procesuală, ci și aceea a existenței unui interes legitim, născut și actual, personal și direct. În cauză, exercițiul dreptului la acțiune și recunoașterea interesului legitim nu pot interveni decât în condițiile prevăzute de art. 21 și art. 52 din Constituția României și de legea aplicabilă căii procedurale alese, respectiv de Legea nr. 554/2004.

Susține pârâțul că, la acest moment, demersul judiciar al părților reclamante este lipsit de interes, prin prisma faptului că H.G. nr. 1.370/2022 privind aprobarea Normelor metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive (H.G. nr. 1.370/2022) a fost elaborată pentru punerea în executare a Deciziei civile nr. 3.701/16.06.2020, precum și a Deciziei civile nr. 4.596/23.09.2020, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017, respectiv în Dosarul nr. 494/54/2017. Instanțele de judecată au pronunțat hotărâri judecătorești definitive prin cele două decizii pentru reclamanta Asociația Composesoratul Jina și reclamanta Obșteșă Peștișani.

Pentru toate aceste aspecte, a solicitat admiterea excepției invocate și respingerea cererii de anulare a H.G. nr. 1.370/2022 ca fiind lipsită de interes.

De asemenea, pârâțul apreciază că aceasta este formulată de o persoană fără calitate procesuală activă. Pentru a fi parte într-un proces este necesar să fie întrunite condițiile privind capacitatea și calitatea procesuală, precum și aceea a existenței unui interes legitim, născut și actual, personal și direct. Opinează pârâțul că părțile reclamante au inițiat demersul pentru anularea actului administrativ, fără însă să dovedească vreo vătămare care să le fi fost produsă prin actul administrativ dedus analizei instanței, invocarea unor argumente generale nefiind suficientă pentru realizarea acestui demers, din perspectiva normelor de referință ale Legii nr. 554/2004, drept care se impune respingerea acțiunii ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă.

Cu privire la excepția inadmisibilității petiției prin care se solicită obligarea Guvernului la adoptarea unei hotărâri „în care să se reflecte efectele juridice” ale cererilor de la punctul B,

pârâtul susține că instanța nu poate obliga autoritatea publică la emiterea unui act cu caracter normativ în modalitatea pretinsă de reclamantă decât cu încălcarea dispozițiilor din cuprinsul Legii nr. 554/2004 care reglementează competența instanțelor de contencios administrativ și a principiului separației puterilor în stat. Astfel, în realizarea controlului de legalitate al actelor administrative, instanțele de judecată nu au dreptul de a se subroga în atribuțiile executivului. Mai mult decât atât, opinează că prin acțiunea sa reclamanta solicită de fapt instanței să creeze norme pe cale judiciară, o astfel de acțiune fiind inadmisibilă.

Pe fondul cauzei, pârâtul a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

În motivare, în ceea ce privește solicitarea de anulare în parte a H.G. nr. 1.370/2022, pârâtul arată că acest act administrativ a fost adoptat în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 99 din Legea nr. 46/2008 (Codul silvic), precum și al art. 18 din Legea nr. 554/2004, având în vedere Decizia civilă nr. 3.701/16.06.2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017, precum și Decizia civilă nr. 4.596/23.09.2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 494/54/2017, precum și art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic. Sub aspectul oportunității, pârâtul subliniază că adoptarea actului administrativ contestat a fost determinată de motivele menționate atât în preambulul actului normativ, cât și expuse pe larg în nota de fundamentare a acestuia. Actul administrativ contestat a fost adoptat de către Executiv, astfel cum reiese și din nota de fundamentare care a însoțit proiectul actului administrativ, prin însușirea proiectului inițiat de Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor.

Arată pârâtul că la elaborarea actului normativ au fost respectate dispozițiile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, precum și cele cuprinse în Regulamentul privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării, aprobat prin H.G. nr. 561/2009, proiectul actului administrativ fiind avizat de autoritățile publice interesate în aplicarea acestuia și de Ministerul Justiției care, potrivit art. 20 alin. (7) din regulament, avizează proiectele de acte normative exclusiv din punctul de vedere al legalității, încheind succesiunea operațiilor din etapa de avizare.

Susține pârâtul că la elaborarea H.G. nr. 1.370/2022, a cărei modificare și completare se solicită, legiuitorul a avut în vedere toți beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții de recoltare a masei lemnoase.

Pârâtul arată că, prin cererea formulată, se dorește schimbarea destinatarilor H.G. nr. 1.370/2022, în sensul că aceasta să se refere la toți proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice și repunerea în termenul de depunere a cererilor de acordare a compensațiilor pentru toți proprietarii de păduri, chiar dacă aceștia nu și-au valorificat drepturile pe cale judecătorească sau în termenele prevăzute de lege.

Pârâtul susține că H.G. nr. 1.370/2022 nu este o reeditare a hotărârilor de Guvern anterioare (de exemplu, H.G. nr. 447/2022

prin care au fost aprobate norme metodologice în baza unei decizii a Comisiei Europene), ci reprezintă un set de norme care se adresează acelor proprietari care au obținut în instanță dreptul de a beneficia de despăgubiri (echivalentul compensațiilor) pentru restricțiile impuse potrivit legii în perioada 2010-2013. Având în vedere că aceste norme metodologice au fost elaborate în baza unor decizii ale instanțelor de judecată, și nu în baza Deciziei Comisiei Europene nr. C (2012) 5.166 final din data de 19.07.2012 privind ajutorul de stat reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice și a costurilor gestionării durabile a pădurilor, a cărei aplicabilitate s-a încheiat în data de 30.06.2014, se constată că părțile reclamante nu fac dovada interesului în continuarea demersului de anulare a unor acte administrative cu caracter normativ, această împrejurare fundamentând concluzia că interesul și obiectul acțiunii nu mai subzistă.

În ceea ce privește cererea de obligare la plata cheltuielilor de judecată, pârâtul solicită să se constate că aceasta este neîntemeiată și se impune respingerea, deoarece nu se poate reține culpa procesuală a pârâtului, condiție pentru acordarea cheltuielilor de judecată. Mai solicită pârâtul ca instanța să facă aplicarea art. 451 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

III. Cererea de intervenție

La data de 2.11.2023, Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor a depus la dosarul cauzei o cerere de intervenție accesorie, în susținerea poziției procesuale a Guvernului României, chemat în judecată în calitate de pârât (f. 89-92 vol. I dosar), cerere prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În motivarea cererii de intervenție se arată că, în conformitate cu prevederile art. 97-99 din Legea nr. 46/2008 privind Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în scopul gestionării durabile a fondului forestier proprietate privată a persoanelor fizice și juridice, statul alocă anual de la buget, prin bugetul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, sume pentru acordarea unor compensații reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă.

Menționează intervenientul că normele metodologice de acordare, utilizare și control al sumelor anuale pentru acordarea compensațiilor se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură. Acordarea tuturor formelor de sprijin prevăzute de legislația națională se putea face începând cu data de 1 ianuarie 2010, după parcurgerea procedurii de notificare a schemelor de ajutor de stat, conform Liniilor directe privind ajutoarele de stat în sectorul agricol și forestier în perioada 2007-2013 nr. 2006/C 319/01. Pentru perioada 2010-2012 nu a existat o decizie a Comisiei Europene, iar ulterior emiterii Deciziei Comisiei Europene nr. C (2012) 5.166 final/19.07.2012 privind ajutorul de stat reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice și a costurilor gestionării durabile a pădurilor, până la data de 30.06.2014, nu a fost adoptat în legislația națională un act normativ care să permită acordarea acestor compensații.

În opinia intervenientului, relevantă în cauză este Decizia civilă nr. 36/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. De asemenea, Decizia CE nr. C (2012) 5.166 final/19.07.2012 a avut prevăzută la pct. 6 durata, stabilindu-se că schema va expira la 31 decembrie 2013, iar prin Decizia CE nr. C (2013) 9.369 final/18.12.2013 a fost prelungit acest acord până la data de 30.06.2014. La acest moment, efectele deciziei au încetat, lipsa unei prevederi legale exprese în acest sens, prevederile deciziei nu pot ultraactiva, spre a se aplica și la o dată ulterioară încetării prin împlinirea termenului expres prevăzut. Or, acordarea

altor compensații decât cele stabilite pentru beneficiarii care au obținut hotărâri judecătorești definitive echivalează cu ultraactivarea prevederilor Deciziei CE nr. C (2012) 5.166 final/19.07.2012, peste termenul stabilit prin Decizia CE nr. C (2013) 9.369 final/18.12.2013.

Susține intervenientul că pentru acordarea de compensații, altele decât cele reglementate prin H.G. nr. 1.370/2022 în favoarea proprietarilor care au obținut hotărâri judecătorești definitive, nu există, la acest moment, aprobarea schemei de ajutor de stat de către Comisia Europeană. Precizează intervenientul că durata de valabilitate a schemei de ajutor nu înseamnă că statul român poate acorda oricând ajutoarele în discuție, cu singura condiție ca aceasta să se refere la perioada referită prin decizie (31.12.2013 și ulterior 30.06.2014), ci că beneficiarii pot accesa ajutoarele de stat (în speță compensațiile) doar pe durata perioadei de valabilitate, respectiv până la data de 30.06.2014. Dacă s-ar referi la perioada pentru care beneficiarii pretind compensații, nu ar fi explicabil de ce durata schemei este până la 30.06.2014, în condițiile în care compensațiile sunt solicitate pentru perioada de până la 31.12.2013.

Intervenientul mai arată că H.G. nr. 1.370/2022 a fost elaborată pentru punerea în executare a Deciziei civile nr. 3.701/16.06.2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017, prin care instanța a admis în parte acțiunea formulată de Asociația Composesoratul Jina și a obligat pârâțul Guvernul României la adoptarea hotărârii pentru aprobarea Normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, în vederea soluționării cererii privind compensațiile aferente perioadei 2010-2013, formulată de Asociația Composesoratul Jina, precum și a Deciziei civile nr. 4.596/23.09.2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 494/54/2017, prin care s-a admis în parte acțiunea formulată de Obștea Peștișani și a fost obligat pârâțul Guvernul României la adoptarea unei hotărâri de Guvern pentru aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamentele silvice, care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, respectiv a proiectului de hotărâre de Guvern, avizată în Comisia Europeană, care a stat la baza emiterii Deciziei nr. C (2012) 5.166 final/19.07.2012. Subliniază intervenientul că cele două hotărâri vizate de H.G. nr. 1.370/2022 nu sunt general obligatorii, nefiind hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și nici hotărâri pronunțate în recursuri în interesul legii, prin urmare se aplică doar celor 2 reclamante care au fost părți în dosarele nr. 494/54/2017 și nr. 214/57/2017.

Susține intervenientul că la elaborarea H.G. nr. 1.370/2022, a cărei modificare și completare se solicită, legiuitorul a avut în vedere beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții în recoltarea masei lemnoase.

Or, prin cererea formulată de reclamant în prezentul dosar, se dorește schimbarea destinatarilor H.G. nr. 1.370/2022, în sensul că aceasta se referă la toți proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă pentru masa

lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice și repunerea în termenul de depunere a cererilor de acordare a compensațiilor pentru toți proprietarii de păduri, chiar dacă aceștia nu și-au valorificat drepturile pe cale judecătorească sau în termenele prevăzute de lege. Precizează intervenientul că H.G. nr. 1.370/2022 nu este o reeditare a hotărârilor de Guvern anterioare (de exemplu, H.G. nr. 447/2022 prin care au fost aprobate norme metodologice în baza unei decizii a Comisiei Europene), ci reprezintă un set de norme care se adresează acelor proprietari care au obținut în instanță dreptul de a beneficia de despăgubiri (echivalentul compensațiilor) pentru restricțiile impuse potrivit legii în perioada 2010-2013. Aceste norme metodologice au fost elaborate în baza unor decizii ale instanțelor de judecată, și nu în baza Deciziei Comisiei Europene nr. C (2012) 5.166 final din data de 19.07.2012 privind ajutorul de stat reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice și a costurilor gestionării durabile a pădurilor, a cărei aplicabilitate s-a încheiat în data de 30 iunie 2014. Adoptarea unor norme metodologice care să dispună pentru trecut ar constitui o încălcare a principiului neretroactivității legii, contrar prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituția României.

Referitor la modificarea termenului prevăzut la art. 4 alin. (3) din anexa la H.G. nr. 1.370/2022, intervenientul precizează că art. 68 din Legea nr. 24/2000 prevede că prin acte normative ulterioare se poate prelungi, extinde sau restrânge durata actelor normative temporare. Dispoziția de prelungire a termenului de aplicare a actului normativ temporar trebuie să intervină însă înainte de expirarea termenului și să indice, când este cazul, noul termen.

Potrivit art. 58 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, după intrarea în vigoare a unui act normativ, pe durata existenței acestuia, pot interveni diferite evenimente legislative, cum ar fi: modificarea, completarea, abrogarea, republicarea, suspendarea sau altele asemenea. Or, având în vedere faptul că H.G. nr. 1.370/2022 prevede că proprietarii de păduri care au obținut prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor sunt obligați să depună cererile de acordare a compensațiilor în termen de maximum 30 de zile de la intrarea în vigoare a normelor metodologice, intervenientul opinează că nu mai suntem în situația „existenței” actului a cărui modificare se cere, efectele acestuia încetând la data expirării termenului de 30 de zile anterferit.

Arată intervenientul că proiectul de act normativ a fost elaborat cu respectarea prevederilor Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, republicată, potrivit căreia a fost stabilită o perioadă pentru a primi în scris propuneri, sugestii sau opinii cu privire la proiectul de act normativ supus dezbaterii publice, iar reclamantele nu au formulat nicio propunere, sugestie sau opinie.

Intervenientul menționează că cererea Obștei Peștișani, având ca obiect aplicarea unei amenzi pentru neexecutarea hotărârii judecătorești (art. 24 din Legea nr. 554/2004), în Dosarul nr. 1.335/54/2022, a fost respinsă ca rămasă fără obiect, ca urmare a adoptării H.G. nr. 1.370/2022. Prin urmare, s-a considerat că obligația impusă prin Sentința nr. 302/2018 a Curții de Apel Craiova, pronunțată în Dosarul nr. 494/54/2017, menținută prin Decizia nr. 4.596/2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a fost îndeplinită prin adoptarea H.G. nr. 1.370/2022 în forma care este acum contestată de către reclamant; Hotărârea nr. 311/2022, pronunțată în Dosarul nr. 1.335/54/2022, nu a fost atacată cu recurs de către Obștea Peștișani.

În opinia intervenientului, prin cererea formulată, reclamantii solicită, de fapt, punerea în executare a celor două hotărâri judecătorești pronunțate în dosarele nr. 494/54/2017 și

nr. 214/57/2017, în interpretarea pe care ele o dau acestor hotărâri, ceea ce este un demers inadmisibil din punct de vedere procesual, acestea nefiind parte în cele două dosare și nefiind respectat termenul de prescripție statuat de art. 24 din Legea nr. 554/2004. Or, singurele persoane îndreptățite la un astfel de demers erau reclamantele din cele două dosare, respectiv Obștea Peștișani și Composesoratul Jina. Obștea Peștișani a obținut punerea în executare în forma H.G. nr. 1.370/2022, iar Composesoratul Jina nu a urmat procedura de punere în executare, formulând cererea de acordare a compensațiilor în temeiul H.G. nr. 1.370/2022.

În drept, intervenientul a invocat art. 63 și următoarele din Codul de procedură civilă.

IV. Răspunsul reclamanților față de întâmpinarea pârâtului

La data de 13.11.2023, reclamanții au depus la dosar răspuns la întâmpinarea pârâtului (f. 106-113 vol. I), prin care au solicitat: respingerea excepției netimbrării cererii ca neîntemeiată; respingerea excepției lipsei de interes ca neîntemeiată; respingerea excepției lipsei calității procesuale active ca neîntemeiată; respingerea excepției inadmisibilității cu privire la capătul de cerere prin care au solicitat obligarea Guvernului la adoptarea unei hotărâri; respingerea celorlalte apărări privind fondul cauzei ca neîntemeiate; admiterea cererii astfel cum aceasta a fost formulată; obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la excepția netimbrării invocată de pârât, reclamanții precizează că au achitat taxă judiciară de timbru, dovada fiind depusă la dosarul cauzei.

Cu privire la excepția lipsei de interes, reclamanții solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată, întrucât prin cererea de chemare în judecată și-au argumentat și dovedit interesul în promovarea cererii. În cauză, pârâtul trebuia să demonstreze lipsa folosului practic pe care reclamanții îl urmăresc prin promovarea demersului în justiție. Or, pârâtul nu a dovedit contrariul existenței interesului, pe care reclamanții l-au învederat și l-au dovedit. Subliniază reclamanții că interesul lor direct, determinat, personal, născut și actual, urmărit prin prezentul demers judiciar, constă ca, după analizarea legalității parțiale a H.G. nr. 1.370/2022, să obțină o hotărâre de Guvern prin care să se reglementeze acordarea compensațiilor pentru perioada 2010-2013 pentru care ar fi eligibile și care să vizeze toți proprietarii de păduri, rațiunea fiind că, în forma actuală a actului atacat, este lezat dreptul legitim privat la compensații, prevăzut de art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic de prevederile Deciziei C (2012) 5166 final a Comisiei Europene.

Astfel, primul aspect care dovedește interesul reclamanților de a solicita anularea parțială a H.G. nr. 1.370/2022 constă în faptul că au calitatea de proprietari de terenuri cu vegetație forestieră, terenuri situate în arii protejate de tip Natura 2000, adică în arii naturale protejate, încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, fapt care presupune restricții totale/extrem de drastice în recoltarea de masă lemnoasă. Dovada proprietății acestor terenuri forestiere este reprezentată de titlurile de proprietate și de procesele-verbale de punere în posesie care le-au fost eliberate.

Al doilea aspect care dovedește interesul reclamanților în promovarea acțiunii constă în imposibilitatea totală sau parțială de a dispune de bunul lor din cauza faptului că o parte semnificativă din suprafețele pe care le dețin sunt supuse restricțiilor de recoltare, dovadă fiind mențiunile din amenajamentele silvice care se regăsesc, de regulă, la capitolul 5 din acestea. Or, pentru a compensa imposibilitatea de recoltare a masei lemnoase, prin Legea nr. 46/2008 s-au instituit măsuri privind acordarea unor compensații/ajutoare de stat proprietarilor de păduri care suferă restricții. În concret,

interesul reclamanților în promovarea prezentei acțiuni rezultă din calitatea de proprietar, din restricțiile de recoltare la care sunt supuși și din refuzul autorităților de a compensa imposibilitatea de recoltare a masei lemnoase de pe terenurile pe care le dețin. Atât timp cât reclamanții nu au încasat compensațiile pentru perioada 1.01.2010-31.12.2013 se constată că justifică interes în promovarea acțiunii, demers judiciar care reprezintă un prim pas pentru a putea încasa compensațiile aferente perioadei menționate.

În privința excepției lipsei calității procesuale active, reclamanții solicită respingerea acesteia. Susțin că justifică această calitate procesuală activă întrucât sunt parte a raportului juridic de drept material, respectiv aceștia au adresat pârâtului Guvernul României plângerea prealabilă nr. 195/16.05.2023, înregistrată la pârât cu nr. 17/18.142/17.05.2023, prin care i-au solicitat acestuia să adopte o hotărâre materializată într-un act administrativ cu caracter normativ în baza căreia să procedeze la modificarea și la completarea unor prevederi indicate expres din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022, respectiv cele care fac obiectul prezentei cauze. În concret, atât interesul, cât și calitatea procesuală activă sunt dovedite prin calitatea de proprietar de păduri, care sunt supuse unor restricții de recoltare prin includerea acestora în arii naturale protejate și prin restricțiile concrete impuse, fapt care naște dreptul la compensații, în baza prevederilor art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008. Refuzul autorității de a adopta hotărârea privind modificările și completările H.G. nr. 1.370/2022 reprezintă premisa acestei acțiuni și dovedește interesul reclamanților, precum și calitatea nemijlocită de a obține adoptarea hotărârii.

Susțin reclamanții că scopul principal și finalitatea demersului promovat sunt în esență afirmarea și probarea vătămării cauzate drepturilor recunoscute de lege în patrimoniul lor personal, deci promovarea și afirmarea vătămării în principal a interesului lor legitim privat.

Subliniază reclamanții că natura juridică a H.G. nr. 1.370/2022 este aceea a unui act administrativ unilateral cu caracter normativ. Acest aspect decurge din conținutul celor două hotărâri judecătorești care au stat la baza adoptării acesteia și, implicit, din recunoașterile făcute de pârât. Așa fiind, acest act este menit să recunoască dreptul la compensații nu numai în beneficiul exclusiv al celor doi reclamanți din dosarele nr. 464/54/2017 și nr. 214/57/2017, în care s-a obținut obligarea la adoptarea H.G. de aprobare a normelor metodologice, ci și al tuturor proprietarilor de terenuri forestiere care au suferit restricții de recoltare, deci și reclamanții.

În ceea ce privește excepția inadmisibilității capătului de cerere privind obligarea pârâtului la adoptarea unei hotărâri de Guvern, reclamanții învederează că și aceasta este neîntemeiată și se impune respingerea acesteia.

Contrar susținerilor pârâtului, reclamanții precizează că nu au solicitat adoptarea unei conduite în activitatea de legiferare, deoarece adoptarea unei hotărâri de Guvern nu reprezintă activitate de legiferare ci, dimpotrivă, de organizare și punere în executare a legii. Astfel, prin acțiunea lor au solicitat, într-o primă etapă, verificarea legalității H.G. nr. 1.370/2022 în limitele precizate în acțiunea introductivă și apoi obligarea pârâtului la adoptarea unei H.G. de modificare a acesteia.

Învederează reclamanții că în speță nu intervin depășirea atribuțiilor conferite puterii judecătorești și nici încălcarea principiului separației puterilor în stat, aceasta deoarece au invocat încălcarea de către Guvernul României a unor dispoziții consacrate expres într-o lege organică, lege care a fost valorificată ca atare de către instanțele judecătorești care au pronunțat cele două hotărâri care au stat la baza adoptării H.G. nr. 1.370/2022.

Susțin reclamanții că scopul și finalitatea demersului se înscriu în prevederile art. 1 alin. (1), art. 8 alin. (1) și art. 18 alin. (1) din

Legea nr. 554/2004, coroborat cu art. 21 și art. 52 și art. 126 alin. (6) din Constituție, texte în baza cărora instanța de contencios administrativ are abilitarea legală ca în procedura contenciosului administrativ să verifice legalitatea unui act administrativ cu caracter normativ, chiar emis de Guvernul României, și să dispună obligarea acestuia la adoptarea unui alt act administrativ care să corecteze această nelegalitate. Prin acest demers reclamantii urmăresc să se restabilească ordinea de drept încălcată de către autoritatea publică pârâtă, demers prin care solicită instanței strict aplicarea legii, și nu crearea unei alte legi noi, așa cum în mod fals și neîntemeiat susține pârâtul.

Pe fondul cauzei, reclamantii solicită respingerea apărărilor pârâtului. Susțin că necesitatea adoptării unei H.G. care să îi vizeze pe toți proprietarii de păduri care suferă restricții reiese atât din dispozitivul, cât și din considerentele celor două hotărâri judecătorești, prin care s-a reținut încălcarea dreptului subiectiv la compensații nu numai pentru acele două entități reclamante, ci implicit pentru toate entitățile care s-au aflat în aceeași situație factuală și juridică cu acestea, ceea ce face aplicabile pentru aceste două litigii dispozițiile din art. 8 alin. (11) din Legea nr. 554/2004. În concret, demersul promovat vizează, între altele, și schimbarea sferei destinatarilor H.G. nr. 1.370/2022 și are menirea să corecteze toate carențele și viciile de nelegalitate.

Sub aspectul cererii de obligare a pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, reclamantii susțin că aceasta este admisibilă și își are fundamentul în art. 453 din Codul de procedură civilă, având ca premisă ipoteza în care pârâtul va fi partea care va pierde acest proces. Cât privește solicitarea de a reduce quantumul onorariului avocațial, reclamantii solicită să se observe că pârâtul nu cunoaște quantumul acestuia, sens în care nu poate dovedi că acesta este disproportionat în raport cu valoarea și complexitatea cauzei ori cu activitatea desfășurată de avocat.

V. Întâmpinarea reclamantilor la cererea de intervenție

La data de 24.11.2023, reclamantii au depus întâmpinare la cererea de intervenție accesorie formulată de Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor (f. 136-138 vol. I dosar), prin care solicită respingerea în principiu a cererii de intervenție accesorie ca inadmisibilă; pe fond, în situația în care instanța va admite în principiu cererea de intervenție accesorie, solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată.

Reclamantii arată că înțeleg să solicite respingerea în principiu a cererii de intervenție accesorie a M.M.A.P. în temeiul art. 64 alin. (2) raportat la art. 61 alin. (1) din Codul de procedură civilă, având în vedere lipsa interesului titularului cererii de a formula cerere de intervenție accesorie. În cauză, titularul cererii de intervenție nu invocă, nu probează și nu dovedește interesul său în formularea cererii, interes care reprezintă o condiție de exercitare a oricărei cereri adresate unei instanțe de judecată, inclusiv a cererii de intervenție, condiție stipulată expres la art. 61 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Susțin reclamantii că prin admiterea cererii de intervenție în principiu se acordă dreptul aceleiași părți (pârâtului) să își exprime poziția procesuală de două ori, ceea ce este injust în raport cu reclamantii. Opinează reclamantii că Guvernul poate să obțină consultarea ministerului, ca organ de specialitate, în cadrul poziției pe care o exprimă în acest dosar, fără însă ca ministerul să devină parte în dosar. De asemenea, poziția exprimată de minister cuprinde aceleași susțineri precum cele ale Guvernului, astfel că nu se aduc argumente juridice proprii, ci, dimpotrivă, susținerile M.M.A.P. reprezintă o copie fidelă a argumentelor pârâtului, cu privire la care și-au exprimat deja poziția prin răspunsul la întâmpinarea pârâtului.

Reclamantii au solicitat să se constate că M.M.A.P. nu invocă excepții, ci alegațiile acestuia privesc doar fondul cauzei.

Reiterează reclamantii că anularea parțială a H.G. nr. 1.370/2022 și adoptarea unei noi hotărâri de modificare a

acesteia nu presupun ultraactivarea Deciziei Comisiei Europene C (2012) 5166 final, deoarece această decizie reglementează perioada cuprinsă între 1.01.2010 și 30.06.2014. Simplul fapt că în intervalul de timp pentru care există Decizia CE C (2012) 5166 final din 12.07.2012 nu s-au acordat compensațiile la care statul român s-a obligat printr-o lege organică — Legea nr. 46/2008, cu modificări, nu echivalează cu pierderea dreptului la compensații pentru toți proprietarii de păduri care suferă restricții și încetarea obligației corelative a statului de a le acorda.

În opinia reclamantilor, autoritățile manifestă exces de putere prin aceea că nu au adoptat hotărârea de Guvern decât după 13 ani (adică la finele anului 2022), respectiv că la momentul adoptării acesteia nu au prevăzut acordarea compensațiilor decât pentru proprietarii de păduri care beneficiază de hotărâri judecătorești definitive de recunoaștere a dreptului.

Prin notele scrise depuse la dosarul cauzei la data de 5.12.2023, reclamantii au completat apărările formulate inițial în cererea de chemare în judecată și în răspunsul la întâmpinările pârâtului Guvernului României și ale intervenientului accesoriu M.M.A.P. (f. 144-146 vol. I dosar).

Astfel, suplimentar față de cele invocate atât prin cererea de chemare în judecată, cât și prin toate apărările, reclamantii precizează că în data de 28.11.2023 Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în cauzele reunite nr. 46.201/16 și 47.379/18 privind Obștea de Pădure Porceni Piesa și Composesoratul Piciorul Bătrân Banciu (Brașov) versus România, într-o speță identică/similară cu prezenta cauză, a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. În susținere, au invocat paragrafele 78, 70, 71, 72, 73, 74, 77 din Hotărârea CEDO.

Conform hotărârii, CEDO a statuat că această conduită a Guvernului României (nu a adoptat și publicat normele metodologice de acordare a ajutorului de stat menite să compenseze restricțiile impuse de lege proprietarilor terenurilor forestiere pentru anii 2010-2013) a afectat direct principiul legalității. Apreciază reclamantii că pentru repunerea părților în situația anterioară și restabilirea legalității încălcate și instaurarea ordinii de drept în ceea ce îl privește pe reclamant se impune admiterea cererii așa cum a fost formulată.

Subliniază reclamantii că instanța națională română, ca prim judecător al Convenției, are obligația legală de a da eficiență și de a recunoaște efectele hotărârilor pronunțate de jurisdicția de contencios european al drepturilor omului, ca o expresie a respectării obligațiilor asumate de România ca stat parte la Convenție conform art. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului și preambulului acestuia.

VI. Renunțarea parțială la acțiune

La data de 26.01.2024, reclamantii au depus la dosarul cauzei o cerere de renunțare parțială la judecată (f. 36-38 vol. II dosar), prin care arată că în temeiul art. 406 din Codul de procedură civilă înțeleg să renunțe parțial la judecată doar raportat la următoarele petite din acțiunea introductivă: cu privire la petitul A din cererea inițială — anularea parțială a H.G. nr. 1.370/2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1087 din 10.11.2022, în concret: doar raportat la punctul 2 — respectiv anularea parțială a art. 4 alin. (3) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 privind termenul-limită pentru depunerea cererilor și a documentațiilor și momentul de la care se calculează acest termen; integral raportat la punctul B; integral raportat la punctul C; integral raportat la punctul D. Ca efect al constatării renunțării parțiale a petitelor așa cum au învederat, reclamantii arată că instanța urmează a fi investită doar cu următoarele petite:

1) anularea parțială a Hotărârii Guvernului nr. 1.370/2022 din 9.11.2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1087 din 10.11.2022, în concret:

a. anularea parțială a articolului 1 din Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada

2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.370/2022, în sensul de a se înlătura sintagma: „beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri”;

b. anularea parțială a titlului din anexa nr. 1 la normele metodologice, în sensul de a se înlătura sintagma: „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”; și

c. anularea parțială a titlului din anexa nr. 2 la normele metodologice, în sensul de a se înlătura sintagma „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”;

2) obligarea părților în solidar, în cazul admiterii cererii de intervenție accesorie a M.M.A.P., la plata integrală a tuturor cheltuielilor de judecată, în temeiul art. 453 din Codul de procedură civilă.

În secundar, în cazul în care instanța va constata că pe data de 14.12.2023 nu au fost îndeplinite condițiile legale a primului termen de judecată, au solicitat ca în conformitate cu art. 204 din Codul de procedură civilă să considere prezenta ca fiind precizare de acțiune (și nu cerere de renunțare parțială raportat la art. 406 din Codul de procedură civilă).

Au susținut că toate argumentele de fapt și de drept corespunzătoare din acțiunea inițială rămân integral valabile și le susțin ca atare, inclusiv toate apărările pe care le-au formulat în cauză și prin notele completatoare depuse pentru termenul din 14.12.2023, raportat la petitele care vor rămâne deduse judecării.

În drept, reclamanții au invocat aplicabilitatea art. 406 din Codul de procedură civilă, iar în subsidiar a art. 204 din același cod.

VII. Dispoziții ale instanței

Prin încheierea din data de 1.02.2024 (f. 39 vol. II dosar), Curtea a admis în principiu cererea de intervenție accesorie formulată de intervenientul Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor și a respins excepția netimbrării acțiunii, invocată de pârâțul Guvernul României, pentru motivele expuse în cea încheiere.

Prin încheierea din data de 15.02.2024 (f. 85-86 vol. II dosar), Curtea a încuviințat proba cu înscrisurile depuse de părți la dosar și a rămas în pronunțare asupra excepțiilor lipsei de interes, lipsei calității procesuale active și inadmisibilității petitelui B al acțiunii, invocate de pârâțul Guvernul României, asupra cererii de renunțare parțială la judecată, cererii de chemare în judecată, astfel cum a fost modificată și asupra cererii de intervenție accesorie.

VIII. Soluția și considerentele instanței de recurs

Curtea va analiza, cu prioritate, cererea de renunțare parțială la judecată și excepțiile lipsei de interes, lipsei calității procesuale active și inadmisibilității petitelui B al acțiunii.

VIII.1. Renunțarea parțială la judecată

După cum s-a reținut mai sus (pct. VI al hotărârii), reclamanții au depus la dosarul cauzei o cerere de renunțare parțială la judecată (f. 36-38 vol. II dosar), prin care arată că în temeiul art. 406 din Codul de procedură civilă înțeleg să renunțe parțial la judecată doar raportat la următoarele petite din acțiunea introductivă: cu privire la petitul A din cererea inițială — anularea parțială a H.G. nr. 1.370/2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1087 din 10.11.2022, în concret: doar raportat la punctul 2 — respectiv anularea parțială a art. 4 alin. (3) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 privind termenul-limită pentru depunerea cererilor

și a documentațiilor și a momentului de la care se calculează acest termen; integral raportat la punctul B; integral raportat la punctul C; integral raportat la punctul D.

Curtea, față de cererea de renunțare la judecată, reține că în drept, potrivit art. 406 alin. (1) și (4) din Codul de procedură civilă, reclamantul poate să renunțe oricând la judecată, în tot sau în parte, fie verbal în ședință de judecată, fie prin cerere scrisă, acordul celeilalte părți fiind necesar dacă renunțarea se face la primul termen de judecată sau ulterior. În cauză, renunțarea a fost făcută după primul termen de judecată, iar pârâțul nu și-a exprimat poziția, cerută de instanță, care a acordat termen în acest sens prin încheierea din data de 1.02.2024 (f. 39 verso vol. II dosar), astfel că se consideră că există acordul tacit al acestuia, potrivit art. 406 alin. (4) teza ultimă din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, Curtea va face aplicarea dispozițiilor art. 406 alin. (6) din Codul de procedură civilă și va lua act de renunțarea reclamanților Composesoratul de Pădure Vârghiș, Composesoratul Doboșeni, Composesoratul Satului Tălișoara, Composesoratul Satului Bodoc și Composesoratul Unificat Bixad la judecata petitelor A (doar pct. 2), B (integral), C (integral) și D (integral).

VIII.2. Excepția lipsei de interes

În susținerea excepției lipsei de interes a reclamanților în formularea acțiunii, pârâțul a arătat, în esență, că reclamanții nu au dovedit un interes, un folos practic în demararea acestui demers judiciar, dat fiind că nu a făcut dovada încălcării unui drept sau interes legitim prin actul normativ a cărui anulare se solicită.

În drept, potrivit art. 32 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură civilă, „orice cerere poate fi formulată și susținută numai dacă autorul acesteia justifică un interes”.

Interesul trebuie să fie, în conformitate cu prevederile art. 33 din Codul de procedură civilă, „determinat, legitim, personal, născut și actual” și reprezintă folosul practic, imediat și direct, urmărit de partea care declanșează procedura judiciară. Această condiție trebuie să existe nu numai la momentul promovării unei acțiuni în justiție, ci și pe tot parcursul soluționării ei, inclusiv în ceea ce privește exercitarea căilor de atac.

În materia contenciosului administrativ, art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 prevede explicit că „orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public”.

În cauză, întrucât reclamanții sunt proprietari cu vegetație forestieră, situate în arii protejate de tip Natura 2000, iar hotărârea de guvern a cărei anulare se solicită vizează acordarea de compensații unei anumite categorii de proprietari de astfel de terenuri, Curtea apreciază că aceștia justifică interesul pentru promovarea acțiunii deduse judecării.

Curtea apreciază că este neîntemeiată apărarea pârâțului că reclamanții nu ar justifica vreun interes în promovarea cererii de chemare în judecată întrucât Hotărârea Guvernului nr. 1.370/2022 a fost elaborată pentru punerea în executare a Deciziei civile nr. 3.701 din 16.06.2021, precum și a Deciziei civile nr. 4.596 din 23.09.2020, pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017, respectiv în Dosarul nr. 494/54/2017, hotărâri ce privesc reclamanțele Asociația Composesoratul Jina, respectiv Obștea Pestișani.

Astfel, prin demersul lor judiciar, reclamanții urmăresc să obțină extinderea ariei de aplicare a Normelor metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada

2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, în sensul ca acestea să se aplice tuturor proprietarilor de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă. Pentru aceasta, reclamantul justifică, fără dubiu, un interes direct, născut și actual.

Din motivele mai sus expuse, Curtea va respinge excepția lipsei interesului în formularea acțiunii, invocată de pârâțul Guvernului României.

VIII.3. Excepția lipsei calității procesuale active

În ceea ce privește această excepție, Curtea reține că cerința calității procesuale active, condiție de exercițiu al acțiunii în fața instanței, presupune existența unei identități între persoana reclamantului și titularul dreptului raportului juridic dedus judecării, în acord cu dispozițiile art. 36 din Codul de procedură civilă.

Din cuprinsul dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 rezultă că au legitimare procesuală activă pentru a formula cerere de anulare a actului administrativ persoanele pretins vătămate în drepturile sau în interesele lor legitime de actul administrativ vizat.

În cauză, reclamantul au calitatea de proprietari de terenuri cu vegetație forestieră, situate în arii protejate de tip Natura 2000, încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, fapt ce presupune restricții totale sau drastice în recoltarea de masă lemnoasă. Prin raportare la obiectul de reglementare al actului normativ a cărui anulare se solicită, reclamanta se consideră vătămată într-un drept sau interes legitim, dovedirea în concret a vătămării fiind o chestiune ce ține de fondul cauzei, nu de legitimare procesuală activă a reclamantei. În principiu, reclamanta intră în categoria persoanelor care ar putea, sub rezerva îndeplinirii unor formalități punctuale, să primească compensații/ajutoare de stat, de unde concluzia existenței calității procesuale active a acestora în promovarea prezentei acțiuni și posibilitatea ca ea să sufere o vătămare prin adoptarea actului normativ contestat în prezenta cauză.

În consecință, instanța va respinge și această excepție, ca fiind neîntemeiată.

VIII.4. Excepția inadmisibilității petitului B al acțiunii

Curtea constată că prin cererea de renunțare parțială la judecată (f. 36-38 vol. II dosar) reclamantul au înțeles să renunțe la judecata petitului B al acțiunii, iar instanța a luat act de această renunțare, astfel că excepția inadmisibilității acestui petit urmează a fi respinsă, fiind rămasă fără obiect.

VIII.5. Fondul cauzei

Curtea reține că, urmare a renunțării parțiale de către reclamant la judecata unor petite din acțiunea sa, instanța a rămas investită cu cererea acestora de anulare parțială a Hotărârii Guvernului nr. 1.370/2022, în sensul:

— anulării parțiale a articolului 1 din Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor convenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.370/2022, în sensul de a se înlătura sintagma: „beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri”;

— anulării parțiale a titlului din anexa nr. 1 la Normele metodologice, în sensul de a se înlătura sintagma: „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”;

— anulării parțiale a titlului din anexa nr. 2 la Normele metodologice, în sensul de a se înlătura sintagma „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”.

În soluționarea acestor petite, Curtea reține că prin Hotărârea Guvernului nr. 1.370 din 9 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1087 din 10 noiembrie 2022, Guvernul României a aprobat Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor convenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive.

În nota de fundamentare a acestui normativ s-a menționat că actul se impune a fi adoptat ca urmare a Deciziei civile nr. 3.701 din 16.06.2021 și a Deciziei civile nr. 4.596 din 23.09.2020, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul înregistrat cu nr. 214/54/2017, respectiv în Dosarul nr. 494/54/2017. Așadar, HG nr. 1.370/2022 a fost adoptată pentru punerea în executare atât a Deciziei nr. 3.701 din 16.06.2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017, și a Deciziei nr. 4.596 din 23.09.2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul înregistrat cu nr. 494/54/2017.

Prin Decizia nr. 3.701 din 16 ianuarie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosarul înregistrat cu nr. 214/54/2017, în soluționarea recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 130 din 14 iunie 2018, pronunțată de Curtea de Apel Craiova, Secția contencios administrativ și fiscal, instanța de recurs, casând sentința și rejudecând cauza, „a admis acțiunea reclamantei Composesoratul Jina și a obligat Guvernul României la adoptarea hotărârii de Guvern pentru aprobarea Normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, în vederea soluționării cererii privind compensațiile aferente perioadei 2010-2013, formulate de reclamantă”.

Relativ la Decizia nr. 4.596 din 23.09.2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul înregistrat cu nr. 494/54/2017, instanța constată că prin aceasta a fost respins recursul declarat de pârâțul Guvernului României împotriva Sentinței nr. 302 din 24.05.2018, pronunțată de Curtea de Apel Craiova, Secția contencios administrativ și fiscal. Prin această sentință instanța a admis în parte acțiunea formulată de Obșteștii Peștișani în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României și a obligat pârâțul Guvernul României „să adopte o hotărâre de Guvern pentru aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, respectiv a proiectului de hotărâre de Guvern avizată de Guvern în Comisia Europeană care a stat la baza emiterii Deciziei nr. C (2012) 5166 final/19.07.2012”.

Așadar, prin această sentință, definitivă prin respingerea recursului, instanța a stabilit, definitiv, în sarcina pârâțului Guvernul României obligația de a adopta o hotărâre de Guvern pentru aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează datorită funcțiilor

de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, respectiv a proiectului de hotărâre, avizat de Comisia Europeană și care a stat la baza emiterii Deciziei nr. C (2012) 5166 final/19.07.2012, hotărârea urmând a se aplica tuturor proprietarilor care au restricții în recoltarea de masă lemnoasă, iar nu doar beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri, așa cum a stabilit pârâtul prin H.G. nr. 1.370/2022.

Deși în expunerea de motive se face trimitere la cele dispuse prin cele două sentințe judecătorești, în cuprinsul art. 1 din H.G. nr. 1.370/2022 se statuează că „Prezentele norme se aplică beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor incluse în rețeaua ecologică europeană NATURA 2000, care determină restricții în recoltarea masei lemnoase”.

Astfel, analizând conținutul actului normativ contestat, se constată că, deși se menționează că scopul emiterii actului este punerea în aplicare a celor două hotărâri judecătorești, conținutul acestuia nu reflectă cele stabilite definitiv prin Decizia nr. 3.701 din 16 ianuarie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosarul înregistrat cu nr. 214/54/2017.

De asemenea, nu există nicio justificare rezonabilă pentru care, la elaborarea H.G. nr. 1.370/2022, pârâtul a avut în vedere toți beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții de recoltarea masei lemnoase, iar nu proprietarii de astfel de suprafețe de păduri care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, astfel cum s-a stabilit prin decizia sus-menționată.

Astfel cum rezultă din nota de fundamentare, sursa proiectului de act normativ a fost reprezentată de cele două decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție sus-menționate, inițiativa aparținând Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor. În acord cu apărările pârâtului, instanța constată că proiectul actului administrativ a fost avizat de către autoritățile publice interesate în aplicarea acestuia, astfel, de altfel necontestat de reclamantă.

Pârâtul Guvernul României trebuia, așadar, să adopte un act administrativ cu caracter normativ și care să cuprindă reglementări formulate abstract, de principiu, cu caracter obligatoriu pentru un număr nedeterminat de persoane sau situații care se încadrează în ipoteza normei pe care o instituie, determinate fiind numai criteriile pentru stabilirea sferei destinatarilor, iar nu fiecare beneficiar în parte.

Faptul că actul administrativ la adoptarea căruia a fost obligat pârâtul are caracter normativ rezultă și din dispozițiile art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic care prevede: „(1) În scopul gestionării durabile a fondului forestier proprietate privată a persoanelor fizice și juridice și a celui proprietate publică și privată a unităților administrativ-teritoriale, statul alocă anual de la buget, prin bugetul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, sume pentru: (...) b) acordarea unor compensații reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în

recoltarea de masă lemnoasă.”, respectiv din prevederile articolului 99 din același act normativ, potrivit căruia Normele metodologice de acordare, utilizare și control al sumelor anuale prevăzute la art. 98 se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului cod.

Or, tocmai din cauza faptului că pârâtul nu a elaborat astfel de Norme metodologice, instanța de judecată, la inițiativa altor reclamânți, a înțeles să dispună obligarea acestuia la adoptarea acestor norme metodologice.

Față de cele care precedă, Curtea va admite cererea de chemare în judecată, formulată și precizată de reclamânții Composesoratul de Pădure Vârghiș, Composesoratul Doboșeni, Composesoratul Satului Tălișoara, Composesoratul Satului Bodoc și Composesoratul Unificat Bixad, în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României, și va dispune anularea în parte a Hotărârii Guvernului nr. 1.370 din 9 noiembrie 2022 privind aprobarea Normelor metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, hotărâre publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1087 din 10 noiembrie 2022, în sensul că:

— se va înlătura din cuprinsul art. 1 din Normele metodologice aprobate prin această hotărâre sintagma „beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri”;

— se va înlătura din titlurile anexelor nr. 1 și 2 la Normele metodologice sintagma „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”.

VIII.6. Cererea de intervenție accesorie

Față de soluția dată cererii principale, Curtea va respinge cererea de intervenție accesorie formulată de Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor în interesul pârâtului Guvernul României.

VIII.7. Cheltuieli de judecată

Curtea reține că reclamânții au solicitat obligarea pârâtului și intervenientului accesoriu la plata cheltuielilor de judecată în cuantum total de 25.050 de lei, compus din contravaloarea taxei judiciare de timbru (150 de lei), onorariu avocațial (24.750 de lei) și cheltuieli de deplasare cu autovehiculul (150 de lei).

În drept, Curtea reține că, potrivit art. 453 alin. (2) teza I din Codul de procedură civilă, „Când cererea a fost admisă numai în parte, judecătorii vor stabili măsura în care fiecare dintre părți poate fi obligată la plata cheltuielilor de judecată”.

Întrucât în cauză inițial instanța a fost investită cu o cerere având patru petite, iar ulterior reclamânții au renunțat la trei dintre aceste petite, petitul rămas fiind admis, Curtea apreciază că trebuie considerat că cererea reclamantilor a fost admisă numai în parte, drept care și cererea de acordare a cheltuielilor de judecată va fi admisă în parte.

Prin urmare, Curtea va stabili cuantumul cheltuielilor de judecată la care vor fi obligați, în solidar, să le plătească reclamantilor pârâtul Guvernul României și intervenientul accesoriu Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, prin raportare la măsura în care cererea de chemare în judecată cu care a fost investită inițial instanța a fost admisă.

Prin urmare, cuantumul cheltuielilor de judecată va cuprinde suma de 6.187,50 de lei cu titlu de onorariu avocațial (25% din 24.750 de lei), suma de 50 de lei cu titlu de taxă judiciară de timbru aferentă petitului admis și suma de 150 de lei cu titlu de cheltuieli de transport.

Față de cele care precedă, Curtea va admite în parte cererea reclamanților de acordare a cheltuielilor de judecată și, în consecință, va obliga pe pârâtul Guvernul României și pe intervenientul accesoriu Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor la plata în solidar către reclamanți a sumei de 6387,50 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

la act de renunțarea reclamanților Composesoratul de Pădure Vârghiș, Composesoratul Doboșeni, Composesoratul Satului Tălișoara, Composesoratul Satului Bodoc și Composesoratul Unificat Bixad la judecata petitelor A (doar pct. 2), B (integral), C (integral) și D (integral).

Respinge excepția lipsei calității procesuale active, excepția lipsei de interes și excepția inadmisibilității petitelui B al acțiunii, invocate de pârâtul Guvernul României prin întâmpinare.

Admite cererea de chemare în judecată, formulată și precizată de reclamanții Composesoratul de Pădure Vârghiș, Composesoratul Doboșeni, Composesoratul Satului Tălișoara, Composesoratul Satului Bodoc și Composesoratul Unificat Bixad, cu sediul procesual ales la avocat ales Zăgrean Gabriel, în municipiul Cluj-Napoca, Str. Cetinei nr. 22, județul Cluj, în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României, cu sediul în București, Palatul Victoria, Piața Victoriei nr. 1, sectorul 1.

Anulează în parte Hotărârea Guvernului nr. 1.370 din 9 noiembrie 2022 privind aprobarea Normelor metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, hotărâre publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1087 din 10 noiembrie 2022, în sensul că:

— se înlătură din cuprinsul art. 1 din Normele metodologice aprobate prin această hotărâre sintagma „beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri”;

— se înlătură din titlurile anexelor nr. 1 și 2 la Normele metodologice sintagma „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”.

Respinge cererea de intervenție accesorie, în interesul pârâtului, formulată de intervenientul Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor.

Admite în parte cererea reclamanților de acordare a cheltuielilor de judecată și, în consecință, obligă pe pârâtul Guvernul României și pe intervenientul accesoriu Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor la plata în solidar către reclamanți a sumei de 6.387,50 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Cererea de recurs se depune la Curtea de Apel Brașov.

Pronunțată în condițiile art. 396 alin. (2) din Codul de procedură civilă, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, astăzi, data de 23 februarie 2024.

PREȘEDINTE,
DEMIS-MARIUS SPĂRIOS

Grefier,
Mihaela Furnică

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

